לקמן פא: קיב: קמו:
 קמח: קינ: עירובין לב. בילה
 לו: תענית יח. יבמוח טו: מב:
 גיטין פא: ב"ק כט: לב. סט.
 לד: ב"מ לג. סנהדרין לד: שבועות ג: מנחות נכ: חולין שבועות ג: מנחות נב: חונין לא: מג. נדה נ. נו:], ב') [לעיל מד: כלים פי"ח מ"ב], ג) יבמוח יד. ע"ש, ד') [ועי" תוספות בילה כב. ד"ה וב"ה], ה' כש"ל מוחק זה, ו') [דף מה:], ז) [דף כב.], מ) [נע" מוספות בילה כב. ד"ה וב"ה], ע) [חולין נה:], ז) [סנהדרין לג.], כ) [לעיל מד:], ל) [לעיל

גליון הש"ם

כב.],

. נמ' אמר ר' יהודה שרגא רמשחא. עי׳ לקמן דף קכב ע״ב מוס׳ ד״ה רחת: דמשתא. ע" נקמן דף קכב ע"צ תום" ד"ה רמת: תום" ד"ה דנפשא וכו" ורבה גמי אית ליה. ע" מנחות דף מא ע"ב חום" ד"ה כל מילי. ובעירובין דף לג ע"ב חום" ד"ה לא מימא:

לעזי רש"י קרינ"ש. פגומים.

מוסף רש"י

הלכה כסתם משנה. רני הוא סידר המשנה וכשראה הות היאר המשנה וכשרה דברי חכם וישרו בעיניו שנאן סתם ולא הזכיר שם אומרו שמם ונח הזכיר שם חותרו עליהן, כדי שלא יהו שנויה מפי יחיד ונראין כאילו נשנו מפי המרובים ויעשו כמותן (ביצה ב:). מוכני שלה בו׳. ראה רש״י לעיל מד בו׳. ראה רש״י לעיל מד ב. וטילטל שרגא. נר שהדליקו בו בשבת וכבה (יבמות יד.).

רבינו חננאל ואוקמה רחבה במנורה . דאית בה חידקי חידקי שהן חוליות כצין וווליות שנואה. המעמידה או המטלטלה כבונה, הילכך דחוליות בין גדולה בין קטנה אסורה, לית בה חוליות ואית בה חידקי חידקי, גדולה אסורה חיז קי חיז קי, גודכה אטרה רמיחלפא בגדולה של חוליות. כי פליגי במנורה קטנה דאית בה חידקי חידקי, ר' יוחנן סבר גזרינן . קטנה דאית בה חידקי אטו ירולה דאית בה חידקי, גורנה האת בה היקי, וריש לקיש סבר לא גזרינן. איני דגזר ר'יוחנן והא איהו דאמר הלכה כסתם משנה, ותנן סתמא בכלים פרק י״ח במוכני של שידה ואיז בנוכני של שירוד ואין גוררין אותה בשבת בזמן שיש עליה מעות, ודייקינן מינה הא אין עליה מעות שריא, ואע"ג דהוו עליה כל בין השמשות ולא גזרינן . כשאין עליה מעות אטו עליה מעות. וא״ר כשיש עליה מעות. וא״ר זירא תהא משנתנו בשלא היו עליה מעות כל בין . : (גזרי׳) שלא דברי ר׳ יוחנן, השמשות לשבור לשבון דבור די יוונן, כלומר לא תקשי לך דר׳ יוחנן אדר׳ יוחנן. והא דהורה ר׳ (זירא ספרא) [בדיוספרא] עלתה בתיקו בתה בתיקו ועבדינן בה לחומרא ומוקמינן לה הורה ר׳ במנורה לאירי־ במנורה לאיסורא, וכר׳ שמעון בנר להיתרא. ר׳ אבהו מטלטל שרגא כר״ש, ובאתריה דר' יוחנן לא הוה מטלטל ליה משום כבודו

מותר לנטותה. דסתם כילת חתנים אין לה גג טפח שנקליטין יולאין לשני ראשי המטה באמלעה אחד לכאן ואחד לכאן ונותן כלונס׳ מזה לזה ומשליך האהל עליה והוא שופע לכאן ולכאן וכיון שאינו רחב טפח אינו אהל ואין בו לא בנין ולא סתירה: בשל חוליות. במנורה

של פרקים שמא תפול ותתפרק ויחזירנה ונמלא עושה כלי: חידקי. מותר לנמותה ומותר לפרקה בשבת אלא חיתוכין סביב לה קרינ"ש ודומה אמר אביי בשל חוליות אי הכי מ"ם דר"ש לפרקים ומאן דחזי סבר של פרקים בן לקיש דשרי מאי חוליות כעין חוליות הוא: גדולה. הואיל ודרכה לעשותה דאית בה חידקי הלכך "חוליות בין גדולה בין קטנה אסורה לטלטלה גדולה נמי דאית של חוליות כי אית ביה חידקי סברי דחוליות הן ואסור אפילו לריש לחיש בה חידקי גזירה אטו גדולה דחוליות כי כדאמר לעילי ניטלת בשתי ידים אסור פליגי בקשנה דאית בה חידקי ימר סבר לטלטלה: כי פליגי בהטנה דחית בה גזרינן ומר סבר לא גזרינן ומי א"ר יוחנן הכי חידקי. דכולי עלמא ידעי דלאו חוליות נינהו: גורינן. אטו חוליות: והאמר ר' יוחנן יהלכה כסתם משנה ותנן ומי אמר רבי יוחנן הכי. הלכה כר׳ מוכני שלה בזמן שהיא נשממת אין חיבור<u>.</u> יהודה: מהא משנחינו. דמוכני דהתני לה ואין נמדדת עמה ואין מצלת עמה באהל הא אין עליה מעות שריא כגון שלא המת ואין גוררין אותה בשבת בזמן שיש היו עליה בין השמשות והכי תידוק עליה מעות הא אין עליה מעות שריא ואע"ג מינה טעמא דיש עליה מעות כשקדש דהוו עליה ביה"ש א"ר זירא תהא משנתינו היום הא אין עליה כשקדש היום שלא היו עליה מעות כל ביה"ש שלא לשבור שריא: לדיוספרא. מקום: איבעיא להו. חדא הוראה הואי והכי האמר דבריו של ר' יוחגן א"ר יהושע בן לוי פעם הורה במנורה להיתרא כדרך שהיה ר' אחת הלך רבי לדיוםפרא והורה במנורה שמעון מחיר בנר ישן או דילמא שחי כר' שמעון בנר איבעיא להו הורה במנורה הוראות הוו הורה במנורה לאיסור כר' שמעון בנר להיתרא או דילמא הורה כדאמרן בדחידקי וגזרינן אטו חוליות במנורה לאיסורא וכר' שמעון בנר להיתרא וכר"ש הורה בנר להיתר: וטלטל שרגא. תיקו רב מלכיא איקלע לבי רבי שמלאי נר שכבה: לעולם כרבי שמעון סבירא ומילמל שרגא ואיקפד ר' שמלאי ר' יוסי ליה. דאי סבירא ליה דאסור לא הוה גלילאה איקלע לאתריה דר' יוםי ברבי חנינא מטלטל ליה לכבוד ר' יהושע בן לוי מילמל שרגא ואיקפד ר' יוסי בר' חנינא מר' דליעבד איסורא: שרגא דמשחא. שדלק נר של שמן: שרי לטלטולה. אבהו כי איקלע לאתריה דר' יהושע בן לוי הוה משלטל שרגא כי איקלע לאתריה דר' אחר שכבה כר׳ שמעון דלא מאים: אבל בנפטא. דמסרח אפילו רבי יוחנן סלא הוה מטלטל שרגא מה נפשך אי שמעון מודה דלה חזי אלה למלאכתו: כרבי יהודה סבירא ליה ליעבד כרבי יהודה

איקפד רבא. משום טינוף המטה: ובעה ללעוריה. בשחלות: השירים

אי כר' שמעון סבירא ליה ליעבד כר' שמעון לעולם כר' שמעון ם"ל ומשום כבודו דר' יוחגן הוא דלא הוה עביד א"ר יהודה שרגא דמשחא שרי למלמולה דנפמא אסור לטלטולה רבה ורב יוסף דאמרי תרוייהו דנפטא גמי שרי לטלטולה יורואיל וחזי לכסות ביה מנא ׄורב אויא איקלע לבי רבא הוה מאיסן בי כרעיה (דהואיל וחזי לכסות ביה מנא ׄורב אויא איקלע לבי בטינא אתיבי אפוריא קמיה דרבא איקפד רבא בעא לצעוריה א"ל מ"ט רבה ורב יוסף דאמרי תרווייהו שרגא דנפטא נמי שרי לטלטוליה א"ל הואיל וחזיא לכסויי בה מנא אלא מעתה כל צרורות שבחצר מטלטלין הואיל וחזיא לכסויי בהו מנא א"ל הא איכא תורת כלי עליה הני ליכא תורת כלי עליה מי לא תניא השירים

להחזיר מטה של חוליות ברפוי איכא לאוקמא ה"נ ברפוי אבל למאן דאסר' קשה ותירץ ר"י" דהתם מיירי כגון ב שהחוליות מחוברין יחד ואינם מתפרקין ופעמים מטין אותן ופעמים זוקפין אותן באי הורה במגורה להיתרא ובר"ש בגר גמי להיתרא או דילמא במגורה הורה לאימורא ובר"ש בגר להיתרא. וא״תיד אמאי לא קאמר נמי או דילמא הורה במנורה להיתראשי כרבי שמעוןשי בנריז וכרבי שמעון בנר לא סבירא ליהייו דכה״ג אימא באלו טריפות (חולין דף נו: ושם) הורו בטרפחת כרבי בזפק איבעיא להו הורו בטרפחת לאיסורא וכרבי בזפק להיתרא או דילמא הורו בטרפחת להיתרא כרבי בזפק וכרבי בזפק לא סבירא להו וי״ל דהכא לא שייך למיתלייט מנורה בנר כדתלי טרפחת בזפק⊂ דהכא אין טעם אחד לשניהם דנרכא משום מותצה ומנורהכב משום בניןבג ועוד דלא בעי למימר דר׳ לא סבר בנר כר״ש משום□ דריב״ל פסיק לעיל שעם אוא בשניאם דול שריפות אמאי לא קאמר נמיכה תרוייהו להיתרא כדאמר הכא או דילמא הורו בטרפחת להיתרא וכר′ בזפק כר״ש ואם תאמר ובההיא דאלו טריפות אמאי לא קאמר נמיכה תרוייהו להיתרא כדאמר הכא או דילמא הורו בטרפחת להיתרא וכר′ בזפק נמי להיתרא ומיהו בלאו הכי מגיהין שם הספרים ול״ג הורו בטרפחת לאיסורא דהא כ״ע שרו לה דתניא התם ש היא האם היא טרפחת היא שלחופית ובניטל האם י הוה עובדא והאכילה רבי טרפון לכלבים ואמר הלכה חמורך טרפון ואמר ליה רבי עקיבא טועה בדבר משנה אחה וגרס התם הורו בטרפחת להיתרא וכרבי בזפק להיתרא^{בו} כו׳ ורש״י פי׳ הורה במנורה להיתרא כר״ש בנר וחדא הוראה הוי ואין נראה דאין לתלות מנורה בנר□ ועוד דאכתי הוי ליה למיבעיא או דילמא תרוייהו להיתרא: דגפשא אסור דשלטלה. פי׳ בקונט׳ אפילו לר״ש וכן משמע דהא שרגא דמשחא דשרי לטלטלה היינו לר' שמעון מדפריך רבא בסמוך לרבה ורב יוסף מ"ש מזרורות שבחזר ואי שרי ר' שמעון דנפטארים מיקש' ליה לכ"ע אליבא דרבי שמעון לכך פי' בקונט' דהכא אליבא דר' שמעון קאי ואע"ג דרב אית ליה מוקזה י' גבי מטה שיחדה למעות ל ®ורבה נמי אית ליה כדאמר אביי 0כל מילי דמר עביד כרב ורב יוסף נמי משמע דאית ליה מוקצה בפ' נוטל (נקמן קמב:) לא דקאמר כמה חריפא שמעתחא דדרדקי אימור דאמור^{רב} בשכח לכתחילה מי אמור הכא אליבא דר״ש האמר וליה לא ס״ל ומיהו נראה לפרש דהכא מיירי נמי אליבא דרבי יהודה ולא מיירי בהדליקו בו באותה שבת וה״ק שרגא דמשחא של מחכת שרי לטלטולה ואפילו לרבי יהודה כדחניא לעיל (ד' מד.) כל הנרות של מתכת מטלטלין דופטא אסור אפי׳ לרבי שמעון דמאים טפי מנר ישן ורבה ורב יוסף שרו אפי׳ לרבי יהודה דלא מאים אלא שריחו רע וחזי לכסויי ביה מנא אבל נר ישן מקלה ליה לגמרי משום דמאים ואפילו מכיסוי מנא: נועי חום׳ מנחום מא: ד"ה כל מילין:

נו א ב מיי פכ"ו מהלי שבת הלכה יא טוש"ע רבי שמעון נר שהדליקו באותה שבת והא דלא פסיק רבי יוחנן כרבי מאיר דהא סבר לגמרי כוותיה דשרי מוקלה מחמת מיאום ואסר מוקלה מחמת איסור נקט רבי יהודה משום דבכל מקום הוזכר גבי מוקצה ועוד דלא מצינו דאית ליה לרבי מאיר מוקצה מחמת

איסור גרידא אלא בנר ישו דאיכא

תרתי מחמת מיחום ומחמת חיסור

אך לפי זה קשה לרשב"א דמשמע

דנקט במנורה אין לנו כרבי שמעון

אבל רבי שמעון מיהא שרי במנורה

ולמאי דמפרש טעמא דמנורה משום

דאדם קובע לו מקום היכי שרי רבי

שמעון הא אמרי׳ בריש כל הכלים

(לקמן דף קכג.) הכל מודים בסיכי וזירי

ומזורי כיון דקפיד עלייהו מיחד להו

מקום ונרחה לפרשא דרבי יוחנן פסק

כרבי יהודה במוקנה מחמת מיחום

וכ"ש במוחלה מחמת איסור א)כדמוכח

בפרק בתרא (דף קט.) דקאמר בכולי

שבת הלכה כרבי שמעון בר ממוהלה

מחמת מיאום וחד אמר במוקצה מחמת

מיאום נמי הלכה כרבי שמעוז בר

ממוקלה מחמת איסור דהיינו שהדליקו

בה באותה שבת והא דקאמר אנו אין

לנו אלא בנר כרבי שמעון לאו משום

דסבר כוותיה בנר אלא כלומר אין

לנו שיתיר אפי׳ רבי שמעון דמיקל

אלא בנר אבל במנורהי אסרי והשתא

קיימי תרוייהו אחד ברייתא ולא מלי

נמי למינקט רבי מאיר:

והא כילת חתנים דאדם קובע לה

קובע לה מקום כמו למנורה ואפ"ה

שרי שמוחל חלח ודחי לח חשיב

קביעות שלה ושל מנורה קביעות אלא

היכא דקבע מקום לגמריח כדאמר

בפ' כל הכלים (לקמן קכג. ושם):

דחוליות בין גדולה בין קמנה

דבפ"ב דבילה (דף כא:) תנן ג' דברים

ר"ג מחמיר כב"ש וחשיב אין זוקפין

את המנורה ומשמע דב"ה שרי

ומפרש התם בגמרא יי הכא במנורה

של חוליות עסקינן משום דמיחזי

כבונה דב"ש סברי יש בנין בכלים ויש

סתירה בכלים וב"ה סברי אין בנין

כו׳ אלמא שרי ב״ה מנורה של חוליות

להחזיר" ומאן דשרי בסוף פירקא

אסורה. קשה לר״י

מקום. פי׳ רשב״ה דחדם

מו.

חוח' ישויה

א) ולפי זה חמור מוקלה מחמת מיאוס ממוקלה מחמת איסור לר' יוחנן דלא דחייה בידים כמו דפסה כר"ם ורב סבר איפכא דפסק כר"ש ורב סבר חיפכת דקאמר בפ"ק דחולין [דף טו.] ע"כ לא שרי ר"מ ב כר אבל שוחט דאין ראוי לכוס לא ג ור"מ לים לים ור"מ לית ליה בפרקין [לעיל מד.] מוהצה מחמת מיחוס⊤ להכי חמר מחמת מיחוסד להכי חמר בפרק בתרח דרב סבר כר״י מדכרכי דוווי חסור דהוי מוקנה מחמת מיחום דהוי מוקנה מחמת מיחום . ר"ת בפ"ה מוכח כדפי׳ מכ"ש דלדידיה מחמת איסור חמיר טפי ה:

מוסף תוספות א דר׳ יוחוז ור׳ יהושט

א. דר׳ יוחגן ור׳ יהושע איירו במוקצה מחמת מיאוס. סוס' הכל״ש. ב. במבשל דראוי לֶכוּס. סוס' לעיל יע: ד״ה הני. ג. משמע דאית לי׳ לר״מ ג. משמע דאיון ליי דד מ מוקצה מחמת איסור. תוס' לעיל יט: ד"ה הני. T. גבי מטלטלים נר חדש אבל לא ישן, ר"מ אומר כל הנרות מטלטלים חוץ מן הנר שהדליקו בו באותו שבת. חוס׳ לעיל יט: ד״ה הני. ה. ממוקצה מחמת שבת. תוס׳ נעיל יע: ד״ה הני. ה. ממוקצה מחמת מיאוס. תוס׳ לעיל יע: ד״ה הני. 1. מודה. תוס' הרא"ש. פירושא . ז. וניחא להר דר"ש אסר במנורה. תוס' הרל"ש, ח. כמו בסיכי זיאירי ומזורי. תוס' הרל"ש. ט. וכ״ש דשרי כשנ"ל. ווהכאז כ"ע לא לעל לו. [ההכא] כ ע לא פליגי דאסור. תוס' בילה כב. ד"ה וב"ה. י. ברפוי. רעב"א. יא. [דהכא] מיירי שכולה של חליות ומפרקין אותה אברים אברים אבל. מוס׳ כנ. ד״ה יב. [ש]אינה בעלת אברים. יב. [ש]אינה בעלונ אבר כ. מוס' בילה כב. ד"ה וב"ה. יג. וכיון דאינן מפורקין לגמרי ליכא משום בנין. לגמרי ליכא משום בנין.
ח'י הר"ן לקמן מז. ד"ה
ולענין. T. פשיטא לן [וכר]
להתירא. מי הכיץ, 10. כגון
שלא הדליקו בה באותה
שבת, התיר לטלטלה.
שבת, חולין עו: ד"ה ליענילה. מוס' חורן מו ד"ה חינעים.
1. דמתיר [הכא]. מוס'
חולין נו: ד"ה חינעים.
יו. שהדליקו בו באותה
שבת. מוס' חולין נו: ד"ה
מינעים. יות להעירא. מי׳ דדחייה משום הכ"ו. יאר ק. פוסום הידוריתו בידים. תוס' חולין נו: ד"ה איבעיא. יט. היתר של. תוס' חולין נו: ד"ה איבעיא. ב. דכי . היכי דרבי לית ליה טרפות בזפק, כך לית להו טרפות בטרפחת. מוס' חולין נו: בטרפחת. המס' חולין נו: ד"ה איצעיא. [ד]תרוייהו נקובי נינהו, הלכך איכא למימר דכיון דכולהו נקובי נינהו נקט כר' בזפק לקובי נימוו נקט כו בופק לדמיון בעלמא אע"ג דאינהו שרו בטרפחת ואסרי בופק. חי' הכ"ין. כא. שהדליקו בה באותה שבת. מוס׳ חולין נו: ד״ה איבעיא. כב. שלא הדליקו להיפעית. כב. שלא הוייקו בה באותה שבת, לא שייך לאסור מטעם מוקצה אלא. תוס' חולין נו: ד״ס אלעניל. כג. כדאמר [הכא] דאית לי׳ חידקי וגזרינן אטו דחוליות. מוס' חוליו

י משום דמאים של יותר ישן הרכים הרכים הרכים מנסות מא: ד"ה כל מילין:
י משום דמאים ואפילו מכיסור מנא: [וע" מוס' מנסות מא: ד"ה כל מילין:
למתל חד בחבריה. מ"
המ"ן: אי לאו דס"ל
כוותיה, דאתא לאשמעינן דס"ל כר"ש בנר. מוס' הלא"ש. כד. (מ)דמייתי ר' יהושע בן לוי להא מילתא. מוס' הלא"ש.
בה. בטרפחת ובופק. מוס' חולין ט: ד"ה אינעלא. כד. או דלמא הורו בטרפחת ובופק אבל כרבי בופק אבל כרבי בופק לא ס"ל. דרי יחונן. (רב) [אמר רב מאים אלא שריחו רע וחזי לכסויי ביה מנא אבל נר ישן מקצה ליה לגו יהודה] שרגא דמשחא שרי לטלטלה. אבל שרגא דנפטא (הוה) אסיר, ורבה ורב יוסף שרו אפילו שרגא דנפטא. ואסיקנא משום דחזו לכסויי בהו מני דנפטא. ואם תאמר אי הכי כל צרורות שבחצר יטלטלו הואיל וחזו לכסויי בהו מנא דנפטא, שני צרורות הואיל ואינה תורת כלי עליהן כל צרורות שבחצר יסלטלו הואיל חחול לכטויי בהו מנא דנפטא, שני צרורות הואיל האינה תורת כלי עליהן והשתא ניחא לא מספקא ליה [התם] אם הורו בטרפחת לאיטרוא דפשיטא היא דשריא. סופ׳ חולן נו: "ד הוא מצאו היתר אחר בשבת אלא נר דר״ש. ליעכ״ל. כ∏. דלר׳ יהודה דמשחא נמי אטור בישן, [מחמת מיאוס. ליענ״ל), ובחדש, אפי של נפט למה יאטר. למנ״ן, כ₪ מאי תבעי ליה לרבא ורב יוסף. סופ׳ הלל״ש. ל. ואוקימנא כר׳ יהוד לא. במילתיה דרבא דהוה מנח סכינא אבר יונה. סי הל״ן. לב. רבנן. מוס׳ הלל״ש.